

Ninja Nero

Ander werk van Bart Koubaa

Vuur (roman, 2000) Debuutprijs 2001

Lucht (roman, 2005)

Het gebied van Nevski (roman, 2007)

De Leraar (roman, 2009)

Maria van Barcelona (roman, 2010)

De Brooklynclub (roman, 2012)

De vogels van Europa (roman, 2014)

Een goede vriend (roman, 2016)

Bart Koubaa

Ninja Nero

Roman

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij BV
2018

De auteur ontving voor dit boek een werkbeurs van het
Vlaams Fonds voor de Letteren.

Copyright © 2018 Bart Koubaa
Voor overname kunt u zich wenden tot Em. Querido's
Uitgeverij BV, Weteringschans 259,
1017 XJ Amsterdam.

Omslag Brigitte Slangen
Omslagbeeld Shutterstock
Foto auteur Laila Koubaa

ISBN 978 90 214 0924 5 / NUR 301
www.querido.nl

voor Luna-Qmar, Ramón en Laïla

'Ik bedoel dit, Lucilius: er zetelt in ons een heilige geest, een waarnemer en bewaker van onze slechte en goede kanten. En zoals deze door ons behandeld wordt, zo behandelt hij ons. Een werkelijk goed mens zonder god bestaat niet. Kan iemand boven zijn lot uitstijgen tenzij met zijn hulp? Hij geeft grootse en verheven adviezen. In ieder goed mens *woont een god, waarvan wij de aard niet kennen.*'

– Seneca

I

Het onschuldige vlammetje dat op het kopje danste van de tweede lucifer die Jona Van Rein had afgestroken, was opgerezen tot een woeste zee van torenhoge vuurtongen die met zichtbaar plezier de eikenhouten vloer en houten muren, de boekenkast, de bamboeladder ertegen en de vleugelpiano met erop de ingelijste foto en erboven het abstracte schilderij verslonden. Het eerste lucifertje was middendoor gebroken en brandend op de doorleefde planken gevallen waar het voor zijn voeten was gedoofd. Het tweede lucifertje echter had hij een paar seconden triomfantelijk voor zich uit gehouden voor hij het op de in benzine gedrenkte aan elkaar geknoopte lakens smeedde waarvoor het vuur als een westelijke windstoot in een bootzeil ontvlamde en stiller dan verwacht langs de witte benzinelont naar zijn doel kroop: de moderne Steinway.

Terwijl de hitte en de rookontwikkeling binnen toenamen en de vlammen van de vleugelpiano oversprongen naar het schilderij, de gordijnen en de boekenkast, liep Jona Van Rein, die een poosje met hongerige ogen het spektakel had aanschouwd, via de

klapdeur achter in de keuken over het terras diep het sombere stoppelveld achter het huis in, waar hij glimlachend de vernietigende vuurkroon met een oog dichtgeknepen tussen duim en wijsvinger gadesloeg en daarna als een indiaan rond de flarden wit licht danste die hij in de plassen tussen de stoppels verspreid zag oplichten. Dat hij zo uitgelaten in de modder de regen- en vuurgoden tegen elkaar opzette besefte de dertienjarige Jona Van Rein niet, en toen het in de verre donkerte begon te rommelen en de wind de vlammen in de vuurzee aanwakkerde verstomde hij een moment, trok zijn linkerschoen uit de slurpende modder en rende naar het in lichterlaaie staande ouderlijke huis met de blik van iemand die iets vergeten is. Ondanks de grillige najaarswindstoten was het overdekte terras nog gespaard gebleven van de uitslaande vlammen die nu atonaal in het huis knetterden en de dertienjarige liep met zijn capuchon over zijn hoofd getrokken en een hand voor de mond terug langs de keuken de vuurzee in, waar hij zag hoe een balk boven hem, als het eerste lucifertje dat hij had afgestreken, doormidden brak en een deel van het dak instortte terwijl hij opgelucht en opgewonden de sirenes van de brandweerwagens de donder en het vuur hoorde overstemmen. 'Niet regenen,' zong hij bijna, 'niet regenen.'

De brandweerman had het hoofd koel gehouden en de wonden op de bewusteloze jongen die hij uit het brandend huis naar buiten had gedragen herkend: ze waren niet nat, blaarvormig en roze, maar grijs, wit

en droog, wat op een ernstige graadverbranding wees. Hij had de wonden op zijn gezicht, borst, en rechterarm direct met lauw water afgekoeld en was toen met de hulpdiensten naar het brandwondencentrum meegereden terwijl zijn collega's nog aan het blussen waren. Nadat de jongen, in kritieke toestand, was afgewerkt op de spoedgevallendienst had hij hem uit handen moeten geven. Hij had hem rijdend op een brancard door een groenige gang zien verdwijnen, een onherkenbaar voor zijn leven vechtend wezen dat toen hij het terug kon zien door woorden werd gedefinieerd waar hij zich, behalve bij 'de huid is er zeer ernstig aan toe' en 'pulmonaire schade', niets bij kon voorstellen.

'Meneer', de dokter las het insigne ter hoogte van de brandweerman zijn linkerborstzak, 'meneer Van Rein, de ontwikkeling van ARDS of Adult Respiratory Distress Syndrome is de meest gevreesde pulmonaire complicatie bij een verbrandingstrauma. De klinische symptomen zijn hier tachycardie, tachypnoe, lethargie en confusie...'

'Kan ik iets doen,' vroeg Van Rein.

Omwille van de lange en intensieve ochtendverzorging en de verhoogde infectierisico's kon hij zijn zoon enkel na de middag bezoeken en over hem waken tussen één en acht, waarbij hij strikte beschermingsmaatregelen moest volgen. Het was hem ook niet toegestaan om bij zijn zoon in de isolatiekamer te overnachten.

'Als u ons vertrouwt, meneer Van Rein, dan kunnen

we het nodige doen en komt alles goed met uw zoon. Hij is ernstig verbrand en u zal geduld moeten oefenen,' had het hoofd van de afdeling Intensieve Zorg Pediatrie hem gezegd, 'het wordt een lange kronkelige weg met vele haltes en obstakels, maar we hebben een gespecialiseerd team dat zijn werk zeer goed en met veel liefde doet. Als u er klaar voor bent kunnen we naar uw zoon gaan. Maar eerst gaan we onszelf inpakken, oké?'

Eric Van Rein knikte, waste zijn handen met alcoholhoudende zeep, deed een schort en een maskertje voor, zette een witte muts op, trok handschoenen aan en liep mee met een verpleegkundige naar de isolatiekamer. Zijn zoon lag ingepakt als een rode weerloze baby op bed aan een beademingstoestel, naast en achter hem stonden monitoren. Rechts van het bed stond een metalen bad waarboven een soort ligstoel was gemonteerd.

'Jezus,' liet de vader zich moedeloos ontvallen.

'...vetverband gewikkeld dat de wonden op zijn gezicht en lichaam vochtig moet houden en een schild moet vormen tegen infecties van buitenaf, het wordt alle dagen verversed tijdens de hydrotherapie,' hoorde hij de verpleegkundige zeggen.

In het hoofd van Jona Van Rein was het eenvoudig: ik steek het huis in brand, mijn vader is brandweerman, hij komt me redden. De logica klonk helder, en de waarheid van het gebeuren was niet anders; zijn vader had hem gered en zat, ver genoeg van hun smeulend huis en zo goed mogelijk voorbereid door

het team van het brandwondencentrum, naast zijn zoon, de mummie, tot zijn verkleefde ogen in zijn verminkte gezicht begonnen te trillen.

'Jona, ben je wakker, jongen? Jona... ik... het spijt me.'

Het spijt me? Waar had zijn vader spijt van? Dat hij zijn dertienjarige zoon er niet van had kunnen weerhouden zijn wanhoopsdaad uit te voeren? Ging het wel om een wanhoopsdaad? Of verweet hij zichzelf dat hij zijn zoon niet op tijd uit de vlammen had kunnen redden, samen met zijn engelengezicht. Dat had hij vaak tegen zijn zoon gezegd: 'Je hebt het gezicht van een engel.'

'Ben jij dat, jongen', en hij raakte voorzichtig de vingertoppen van zijn zoon aan en keek hem met waterige en vermoeide ogen aan.

'Het vuur wist wat er ging gebeuren,' klonk het uit de mond van zijn zoon, 'het is in Amerika... op blote voeten, een zonnegodin...'

'Maakt u zich geen zorgen, meneer,' stelde de verpleegkundige hem gerust, 'het is normaal dat uw zoon hallucineert door de beademing en de medicatie. Hij kan ook getraumatiseerd zijn, het is daarom goed mogelijk dat wat hij zegt kant noch wal raakt. Probeer er in geen geval iets achter te zoeken, het zijn maar losse flarden die toevallig samenkomen.'

Jona Van Rein was er zich ondanks zijn sedatieve toestand van bewust dat zijn vader naast hem zat te waken, maar hoe kon de vader met zekerheid zeggen dat het zijn zoon was, naast wie hij in de comfortabe-

le stoel zat? De dertienjarige lag met zijn hoofd, beide armen, hals, borst en buik in modern verband gewikkeld als een pasgeboren Christus die in linnen werd gewikkeld. Maar Jona Van Rein was Jezus niet, hij was zichzelf: de brandstichter. 'Wat heb ik in 's hemelsnaam gedaan?'

Het was niet een vraag die bij de door medicatie verdoofde dertienjarige opkwam, maar het was de vader die hem gelaten en stilletjes in zichzelf gekeerd, bijna religieus, stelde. 'Je hebt je zoon geslagen,' hoorde hij een bekende stem in zijn hoofd zeggen. Hij keek naar de mummie, het ding, zijn zoon op het ijzeren bed, als een herdershond in de herfst.

De eerste slagen werden volkomen onverwacht toegebracht in de winter twee jaar voor de brand, ruim een halfjaar nadat zijn vader tot commandant was gepromoveerd.

De elfjarige Jona Van Rein hoorde de gedempte noten van zijn vader aan de vleugelpiano toen hij door het raam drie figuren licht voorovergebogen, zonder hun blik af te wenden, door de sneeuw over het pad tussen de stoppelvelden zag naderen. De eerste, de grootste van de drie, had een zwarte schapenvacht over zijn slungelige schouders en stapte als een herder met een staf in zijn linkerhand. Hij droeg een zwarte muts, waarschijnlijk astrakan, en had onder een bruin-wit gestreepte kameelharen winterdjellaba een donkere bollende regenbroek aan. Rond zijn hoge gummilaarzen hingen blinkende belletjes. Hij werd

gevolgd door een kleinere, gedrongen figuur volledig in een oker doek gewikkeld waarboven een met roet zwart gemaakt gezicht stak waarop een slappe kroon van karton en zilverpapier prijkte. De derde, die iets achterop liep, leek een soort ruimtepak te dragen waaraan een lange bordeaux cape wapperde. Hij kende de drie jongens en liep naar beneden. Zijn vader had ondertussen het licht uitgedaan en was achter de bank gaan zitten. Hij legde zijn wijsvinger op zijn lippen en gebod zijn zoon naast zich plaats te nemen door lichtjes op de plankenvloer te trommelen.

'We zijn hier niet,' fluisterde zijn vader zonder hem aan te kijken. Hij hoorde de drie jongens in het portiek de sneeuw van hun kleren slaan en mompelen. Kort daarna werd er aangebeld waardoor, zo leek het, Jona Van Rein op de schakelaar van de staande lamp naast de bank duwde en het licht traag aanschoot. Zijn vader schraapte kort zijn keel, ging staan en liep naar de gang; Jona Van Rein bleef met opgetrokken knieën achter de bank zitten en hoorde hoe zijn vader de grendels van de deur deed en de sleutel twee keer omdraaide in het slot.

'Aha.'

Nadat een van de jongens een paar keer had gehoest en een lampion bevestigd aan een vishengel had aangestoken begonnen ze te zingen:

*Wij komen getreden met onze sterre,
Lauwerier de Cransio,
Wij zoeken Heer Jezus, wij hadden hem geerne,*

*Lauwerier de Knier,
Zijn Karel konings kinderen,
Pater bonne Franselijn,
Jeremie.*

*Wij kwamen al voor Herodes zijn deur,
Herodes den koning kwam zelve veur.*

*Herodes sprak zelf met valscher hart,
Hoe ziet er de jongste van drie zo zwart?*

Terwijl de jongens aan het zingen waren zag hij zijn vaders benen als in een cartoon van Tom en Jerry langs hem naar de keuken glijden, en na wat gerommel in een kast terug naar de gang stappen. De jongens bedankten hem voor de chocolade en de eierkoeken en vertrokken. Nadat zijn vader de deur had gesloten en vergrendeld kwam hij de woonkamer binnen en ging hij met gekruiste armen voor zijn zoon staan die nog steeds geen vin had verroerd. Hij vroeg hem zonder woorden rechtop te staan, draaide even kort aan de trouwring die hij nog steeds droeg, of niet meer van zijn vinger kreeg, en keek zijn zoon recht in de ogen. Nadat zijn vader zijn keel had geschraapt, volgde een eerste klap op Jona Van Reins linkerkaak, snel gevolgd door een tweede die de vader met de rug van zijn hand op de rechterkaak van zijn zoon deed belanden. De jongen liet zijn vader begaan, en begon onwennig te lachen waarop zijn vader diep inademde, zich uitrekte boven zijn zoon en hem met alle kracht

een derde slag met de vuist midden in het gezicht gaf, waardoor Jona Van Rein tegen de bank vloog en ineenzeeg.

Rond Pinksteren, een maand voor Jona Van Rein twaalf jaar werd en hij en zijn kameraden een week eerder van de bisschop het Heilig Vormsel hadden gekregen en zo de kracht van de Heilige Geest ontvingen en vaster werden ingelijfd in Christus' leger, nam zijn vader hem mee naar de stad. Jona Van Rein had ondertussen een schuilplaats. Na de derde of vierde slagenregen was hij langs het pad tussen de stoppelvelden achter hun huis naar het bos gerend. Hij was als een hordeloper over varens en gevallen stammen gesprongen, was door een zee van droge bladeren en naalden langs de kaarsrechte dennen blijven rennen tot hij over een stronk was gestruikeld en op de doffe naar zwammen en natte bladeren geurende grond was gevallen en naast zich tussen een kluwen van takken een enorm met mos begroeid en overwoekerd betonnen bouwwerk had opgemerkt. Nadat hij de doornstruik had verwijderd voor wat de enige ingang van het logge blok leek, liet hij zich door de kleine opening naar binnen glijden. Binnen was het pikdonker en rook het naar schimmel en ook naar zwammen; er lag een beetje water op de bodem van de enige gang die naar een grotere ruimte leidde. Jona Van Rein had in zijn handen geklapt om zich iets bij de omvang van de ruimte te kunnen voorstellen en werd door een gevoel van geluk en enthousiasme overvallen. Na een

klein kwartier was hij met enige moeite uit het gat in de bunker gekropen en had hij de struik en wat takken voor de ingang getrokken, voor zijn ingang.

Jona stapte in de auto en wachtte op zijn vader in bruin linnen pak die controleerde of alle deuren, ook die van het hok, gesloten waren. Jona's rode krullende haren lagen nog nat van de douche achterovergekamd op zijn lichtblauw hemd dat perfect correspondeerde met zijn helblauwe ogen.

'Je bent mijn engel,' fluisterde zijn vader glimlachend terwijl hij achter het stuur ging zitten. Ze reden langs binnenwegen en het kanaal tot aan een café waar ze op het terras iets dronken. Zijn vader verkruidde zijn speculaas die hij bij de koffie had gekregen en gooide het op het grind naast het fonteintje waarin mussen zaten te geeuwen. Jona keek toe hoe de vogeltjes met vrolijke beweginkjes om elk stukje speculaas vochten en ermee naar het fonteintje vlogen om het op de stenen rand van iets wat op een schelp leek op te peuzelen. Zijn vader stak een sigaret op en keek naar zijn uurwerk.

'Kom, jongen, drink je limonade op en ga naar de wc, we gaan zo weg.'

Het was druk in de stad, en na een paar keer rond het kakofonische kermisplein gereden te hebben vonden ze een parkeerplaats in de buurt van de bioscoop.

'Kijk,' zei zijn vader die nog steeds achter het stuur zat, 'wij gaan ons vandaag eens goed amuseren, we hebben het verdiend; wat denk je?'

Jona knikte.

'Jij krijgt van mij genoeg centen om de hele dag te feesten. Je mag ermee doen wat je wilt. Ik doe een paar boodschappen, en kom je daarna oppikken. Is dat goed?'

De jongen knikte nog een keer en nam het geld van zijn vader aan en stak het in zijn broekzak.

'En, niet verliezen, het is genoeg voor een hele dag plezier.' Hij aaide de jongen over zijn krullen en glimlachte hem toe. Daarna stak hij zijn vinger in de lucht terwijl hij strenge ogen trok. 'Ik ga die kant op, en jij die kant.' Jona sloeg zijn blik neer, het geld in zijn handen in zijn broekzak geklemd. Zijn vader trok zijn linnen jasje uit, sloeg het over zijn schouder en stak het brugje over. Jona bleef staan tot zijn vader uit het zicht was verdwenen en sjokte in de richting van het hels kabaal. De zoete baklucht van oliebolletjes en wafels verleidde hem direct en hij bestelde zeven oliebolletjes die de kramer rijkelijk met suiker bestrooide. Zo liep hij met een puntzak waar het vet uit droop door de clash van wilde kleuren en moderne klanken, langs de botsautootjes, de carrousel en de hoog in de lucht zwaaiende en zwierende attracties, het spookhuis met de echte acteurs en de kraampjes waar je kon schieten, vissen en met pijltjes naar roze ballonnen kon gooien.

Op het moment dat hij zijn laatste bol naar binnen werkte en de puntzak verfrommeld op de grond had gesmeten, werd zijn aandacht gegrepen door een flard muziek die bij de grijpmachines vandaan kwam. Jo-

na stapte de verhoogde ruimte binnen en waagde zijn kans bij de eerste machine; er lagen onder andere nep-pistolen en gouden horloges in de witte sneeuwachtige steentjes. Hij stak een geldstuk in de machine en duwde de joystick naar voren waardoor de klauw met een schok naar voren schoot en vlak boven een pistool stilviel. De klauw ging naar beneden, greep naast het pistool, maar haalde vanonder de witte steentjes een klein groenachtig Vrijheidsbeeldje naar boven dat halverwege het terugkeren van de klauw weer naar beneden viel en tot aan de vlam in de witte steentjes verdween. De tweede keer dat hij het beeldje uit de steentjes probeerde te bevrijden greep de klauw het stevig vast, maar liet hij te vroeg los. Jona twijfelde of hij nog geld zou wisselen voor een derde poging, maar liet het erbij en liep verder door de uitgelaten massa die als een suikerspin aanzwol. Toen Jona een oude man in een vuilnisemmer zag graaien, keerde hij terug naar de grijpmachines en wisselde de helft van zijn geld. De tweede keer had de slimme machine de illusie gewekt dat hij het beeldje bijna had gewonnen, waardoor hij was gaan twijfelen om het nog een keer te proberen. Keer na keer kon hij de klauw het beeldje stevig laten vastgrijpen en steeds leek het erop dat hij dichterbij de vangst kwam. Telkens wanneer de klauw het beeldje vastgreep voelde hij zijn hand samentrekken, maar hoe veel pogingen hij ook ondernam, hij kreeg geen controle over de machine. Soms had hij het gevoel dat de klauw te zwak was, zijn best niet deed. 'Doe toch een keer je best,' zei hij